

For de heromhandlede Amtstuers Vedkommende udgjør den fortiden ved Lov af 2den Juli 1870 normerede Kontorholdsagodtgjørelse ialt 53,700 Kr., hvortil kommer 800 Kr. i personlig Kontorholdsforhøielse for 4 nuværende Amtsforvaltere; naar hertil lægges ovennævnte Godtgjørelse for Portoudgift 8,433 Kr., udkommer saaledes en samlet Godtgjørelsessum for de 24 Amtstuer af 62,933 Kr. I nærværende Forslag er for de samme Amtstuer opført en Sum af 64,350 Kr. samt en personlig Forhøielse af 1,725 Kr., altsaa ialt 66,075 Kr., saa at den hele Forhøielse udgjør 3,142 Kr., hvoraf endda de 1,725 Kr. succesfult vilde bortfalde ved indtrædende Embedsleilighed ved 6 Amtstuer.

Naar man uagter den betydelige Tilvæxt af Forretningsmængden samt den indtrædte Prisforhøielse dog har troet at kunne indskrænke sig til at foreslaa en forholdsvis saa ubetydelig Forhøielse af Kontorholdssummen, er det alene fordi Amtsforvalterne ved Siden af deres faste Lønning oppebære forskjellige Honorarer og Procenter, som ogsaa i de senere Aar ere stegne i Beløb, og hvoraf det er fundet billigt, at der forudsættes ydet et større Bidrag end tidligere til Amtstuernes samlede Kontorudgifter. Men paa den anden Side maa det med al Styrke fremhæves, at man ved kun at foreslaa en Forhøielse af den hidtil bevilgede Kontorholdsagodtgjørelse af 1,417 Kr. fast og 1,725 Kr. indtil indtrædende Embedsleilighed, er gaaet til den yderste Grændse af, hvad der kan anses foreneligt med Hensynet til denne særdeles vigtige Statstjenestes uafsvigelige Krav, og skjøndt Finanzministeriet efter nøie Overveielse har fundet det forsvareligt at blive staaende ved denne ringe Forøgelse, har det dog i en og anden Henseende ikke været aldeles uden Betænkelighed derved, saaledes som det nærmere vil blive berørt i følgende Bemærkninger om den Regel, man har fundet det rigtigst at lægge til Grund for Beregningen af den Kontorholdsagodtgjørelse, der er foreslaaet for hver enkelt Amtstue.

Skjøndt ogsaa de ved tidligere Love fastsatte Kontorholdsagodtgjørelser for Amtsforvalterne ere begrundede paa den Forudsætning, at en Del af de Amtsforvalteren udenfor den egentlige Lønning tilflydende Embedsindtægter skulde anvendes til Afholdelse af Embedets Kontorudgift, ses det dog ikke, at nogen fast og gennemgaaende Regel om Størrelsen af denne Del har været fulgt. Man skjønner imidlertid ikke rettere, end at det maa anses for billigt og rimeligt, at $\frac{1}{3}$ af disse Embedsindtægter anvendes paa den angivne Maade, og denne Regel er, som det vil fremgaa af den vedføjede Oversigtsstavle, fulgt ved nærværende Leilighed uden nogen Afvigelse; thi i de saa Tilfælde, hvor en Afvigelse kunde synes at finde Sted, har dette, som det siden nærmere vil blive oplyst, andre Grunde. Af Oversigtsstavlen vil det fremgaa, at man som Grundlag for Beregningen af

de paagjældende Procenters og Honorarers Størrelse har valgt Gjennemsnitsbeløbet af deres virkelige Størrelse i de 4 Aar 1871-72—1874-75 (selvsjælgelig med Udeladelse af Honoraret for Opbeholdelse af Bankkasselsrenter, der bortfalder fra 1ste Oktober 1876), idet man for de allerfleste her i Betragtning kommende Indtægters og Udgifters Vedkommende savner nøiagtige Oplysninger for det femte Aar 1870—71, dog er dette medregnet ved Gjennemsnitsbeløbet for de Domænevæsenet vedkommende Indtægter, ligesom man paa den anden Side for Holbæk Amtstues Vedkommende i alle Poster har maattet indskrænke sig til de 3 Aar 1872-73—1874-75, idet denne Amtstue i sin nuværende Stikelse (efter Sammenbragningen med den forrige Dsøherreds Amtstue) ikke har bestaaet længere.

Større Banskælighed har man mødt ved Afgjørelsen af, hvor stort et Udgiftsbeløb hver enkelt Amtstues forsvarelige Bestyrelse maatte antage at kræve. Som en Regel, hvorfra der ikke uden aldeles bestemte og afgjørende Grunde er afvejet, har man dog ment at kunne tage Hensyn til, hvilke Udgifter hver enkelt Amtstue i længere Tid har vist sig at have medført; thi da enhver Amtsforvalter i den ham af Statskassen tillagte Kontorholdsagodtgjørelse kun har haft et Bidrag til Udgiftens Bestridelse og har maattet anvende et ikke ubetydeligt Beløb af sin Embedsindtægt som Tilskud dertil, kan det ikke i Almindelighed antages, at der til Kontorhold skulde Aar efter Aar være anvendt mere end fornødent, og ved en Overveielse af de foreliggende detaillerede Oplysninger (sfr. Oversigtsstavlen) er man ogsaa kommet til det Resultat, at denne Forudsætning gennemgaaende viser sig rigtig, idet man kun i to Tilfælde har ment at have Grund til at anse den anvendte Udgift for lidt rundeligere end uundgaaelig nødvendig, og i disse Tilfælde, der senere skulle nævnes, har man da ogsaa taget Hensyn hertil. Tværtimod har man, som allerede ovenfor antydet, ikke kunnet holde sig aldeles fri for nogen Betænkelighed i modsat Retning, og det baade i Almindelighed med Hensyn til alle Amtstuer og særligt for enkelte Vedkommende. Det vil nemlig for det Første af det allerede Ansøgte fremgaa, at den i det sidste Aar 1874—75 medgaaede Udgift har i det Hele for de heromhandlede Amtstuer ikke saa aldeles ubetydeligt (gjennemsnitsvis 4 pCt.; for enkelte Amtstuer mere) oversteget den Gjennemsnitsudgift for 1871-72—1874-75, hvorfra man er gaaet ud, og da hverken Forretningsmængden vil aftage eller den nuværende Udgift med Rimelighed kan ventes at kunne indskrænkes, kunde der forsaavidt være Grund til at frygte for, at man ved at gaa ud fra den gennemsnitlige Udgift i de 4 sidste Aar istedetfor fra Udgiftens Størrelse i 1874—75 vilde komme til en utilstrækkelig Godtgjørelse. Man har dog ment, at ligesom den virkelig stedfundne Udgifts Tilforlædelighed som